

DEDAL IN IKAR

V starih časih ni bilo v Grčiji večjega umetnika od Dedala. Čudovito je znal obdelovati kovino in les. Kdorkoli je videl njegove stvaritve je onemel.

Dedal je imel mnogo učencev. Med učenci je bil tudi Talos, sin Dedalove sestre. Bil je zelo pameten in iznajdljiv. Šele 12 let je bil star, in že je iznašel lončarski kolovrat. Nekoč je videl nazobčana vretenca v ribi in po njihovem vzorcu je izdelal pilo.

Ko je Dedal videl, da je tudi Tacos zelo nadarjen umetnik, se je odločil, da ga ubije. Nekega dne ga je peljal na visok stop atenskega gradu. Ko se je Dedal prepričal, da ju nihče ne gleda, je Talosa pahnil v globino. Ko je šel Dedal pod obzidje, do bi pokopal Talosa, ga ni našel, kajti boginja Atena, ga je spremenila v ptico pribo. Nek sprehajalec je videl Dedalov zločin. Ta je o zločinu povedal kralju. Med tem časom je Dedal s sinom Ikarom pobegnil na otok Kreto.

Kralj Minos, ki je vladal na Kreti, je Dedalu naročil, da zgradi nekakšno ječo za Minotavra. Dedal je dal zgraditi velikanski labirint. Vanj so zaprli Minotavra. Le ta pa ni več našel izhoda iz labirinta. Kralj je bil Dedalu nadvse hvaležen, vendar ga ni pustil, da odide z otoka.

Vsak večer sta s sinom Ikarom šla na obalo čakati ladjo, da bi jo odpeljala v domovino. Žal ladje ni bilo. Dedal pa je začel opazovati ptice. Gledal je, kako lahko letijo po nebu. Sebi in Ikaru je naredil krila iz ptičjih peres. Nekega jutra sta naposled odletela. Preden sta odšla, da Dedal posvari Ikara, naj ne leta previsoko. Ikar ga ni poslušal. Dvignil se je visoko k sončnemu vozu. Vosek med peresi pa se je stopil in krila so razpadla. Ikar je padel v morje. Dedal je bil zaradi sinove – Ikarove smrti zelo žalosten. Pristal je na majhnem otoku. Čez nekaj časa so valovi prinesli na ta mali otok Ikarovo truplo. Dedal ga je pokopal pod zvezdnim nebom. Otok na katerem je bil pokopal Dedalov sin Ikar se še danes imenuje Itaka.

Zgodbi, ki ju znam zagovarjati:

- Vesoljni potop
- Prometej

Že od rane mladosti je Robinsona privlačilo morje. Nevoščljiv je bil vsakemu mornarju. Ure in ure je opazoval ladje v pristanišču. Vse to pa ni bilo všeč njegovim staršem. Oče je namreč želel, da Robinson postane uradni, ne pa mornar ali še celo hujše pirat. Robinson pa je sanjaril le o širnih morjih in oceanih. Robinsonov oče, pa je kaj hitro spoznal, da Robinson namerava zbežati od doma. Rekel mu je, naj ostane doma vsaj zaradi njegove bolne matere. Tri tedne po pogovoru z očetom, se je Robinson dokončno odločil, da pobegne od doma.

Čez nekaj dni se je vkrcal na ladjo, ki je plula v Hull. Tam je naletel na dobrega prijatelja, ki se je z očetovo ladjo odpravljal v London. Začel ga je nagovarjati, da bi šel z njim. Še tisto uro se je Robinson vkrcal na ladjo. Še preden je ladja izplula iz rečnega ustja, je že zapihal mrzel severnik. Nebo so prekrili črni oblaki. Ladja se je začela zibati. Ker je bil Robinson prvič na ladji, ga je zaradi neizkušenosti kaj hitro obšla slabost. Tisokkrat se je zaobljubil, da se bo vrnil k svoji družini, če samo še enkrat stopi na trdna tla. Proti koncu dneva pa se je vreme uneslo in Robinson je lahko mirno zaspal. Ko se je zbudil, ga je prijatelj povabil na pijačo (vino). Ko se je utapljaj v vinu, mu je morje postalo neznansko všeč. Ob stregitvi je Robinson v daljavi zagledal mesto Yormouth. Po hudi burji, pa se je veter obrnil proti njim, zato so morali v Yormouthu vreči sidro. V tem času je priplulo tudi nekaj ladij iz Newcastla. Oni pa bi s prvo plimo in z ugodnim vetrom odpluli v reko. Vendar je veter pihal zmeraj močnejše. Čez pet dni je veter zapihal z vso močjo. Robinson se ni več bal in nevihta z vetrom ga je le še spodbujala za življenje na morju. Toda deveti dan se je naredil silno strašen vihar. Tedaj so se prestrašili tudi najbolj izkušeni mornarji. Kapitan pa je neustrašno ukazoval, kaj morajo narediti, da ladja ne bo pogubljena. Robinson je stekel na palubo in videl grozen prizor. Mimo ladje so se valili kakor gore visoki valovi in vsake tri minute se je taka gora razlila na njihovo ladjo. Manjše ladje, ki so imele slabša sidra je potegnilo na odprto morje. Zvečer je h kapitanu prišel krmar in mu rekel, da morajo posekati vsa jadra, če se hočejo rešiti. Kar naenkrat pa je iz ladijskega trupa pritekel mornar in rekel, da je v trupu že za tri čevlje vode. Vsi mornarji so šli črpat vodo iz ladje. Kapitan pa je ukazal streljati, da druge ladje opozorijo, da so v smrtni nevarnosti. Nazadnje je čoln spustila majhno ladjico, ki jim je priskočila na pomoč. Ko so se vsi mornarji spustili v čoln, so jih visoki valovi začeli potiskati proti obali. V Yormouth so morali peš. Iz Yormoutha so šli mornarji v London ali v Hull. Blizu Hulla pa je bil York, kjer so živeli Robinsonovi starši.

Če bi Robinson šel nazaj v Hull, bi se njegova pustolovščina končala. Prijatelj, kateri ga je povabil na pot, je Robinsona seznanil s svojim očetom. Prijateljev oče je Robinsonu rekel, naj gre raje domov, če se tako boji morja in neviht. Vendar Robinson ni odplul v domači Hull ampak v London.

Robinson se je hotel izučiti za mornarja, krmarja ali celo kapitana. Po prihodu v London je Robinson spoznal uglednega starejšega gospoda, ki mu je namenil boljšo prihodnost. Z drugo ladjo je Robinson odšel v Afriko. Še pred odhodom je Robinson kupil nekaj stekla, katerega bi preprodal v Afriki. To steklo je prodal Afričanom in mastno zaslužil. Nazaj se je vračal na isti ladji. Vendar žal ladja ni prišla do cilja, ker so jih napadli pirati. Zasužnjili so jih na svoji ladji in jih odpeljali v Saleh. Robinsona je kupil kapitan piratske ladje. Robinson in še dva druga sužnja so morali loviti ribe svojemu gospodarju. Nekega dne je Robinsonov gospodar povabil na svojo jadrnico dva vplivna Mavra. To jadrnico mu je že pred časom naredil tesar. Robinsonu je

gospodar naročil, da mora z drugim sužnjem Ksurijem in s starejšim Mavrom opremiti ladjo za lov, ribolov, predvsem pa za dobro počutje. Ladja je bila zelo natovorjena, s hrano in z živežem. Takrat je hotel Robinson zbežati s to majhno jadrnico stran od svojega gospodarja. Z jadrnico so odpluli na morje. Ker so bili v bližini obale je Robinson rekel, da morajo iti bolj na odprto morje, če hočejo naloviti zadostno količino rib.

Maver, ki so ga klicali Moli se ni ničesar zavedal, da hoče Robinson zavzeti ladjo, zato je razpel jadro. Čez nekaj časa je Robinson ponovno ustavil ladjo, kot da hoče loviti ribe. Moli je še vedno stal na kljunu. Robinson se mu je po tihem približal in ga vrgel v morje. Rekel mu je, naj odplava na obalo, kajti če se bo približal čolnu ga bo ustrelil. Nato je moral Ksuri priseči Robinsonu, da mu bo vdano služil in, da ga ne bo nikoli izdal. Ponovno sta dvignila jadro in dolgo časa sta plula ob obali. Kar kmalu se je stemnilo. Naslednjega dne se jima je prvič pokazala zemlja v svobodni luči. Bila sta namreč že zelo daleč od Maroških držav, kjer so bili

Robinson je izkoriščal dober veter, ki je jadrnico gnal proti jugu. Čez nekaj dni pa se je veter obrnil in Robinson je moral vreči sidro. Vrgel ga je v ustje manjše reke. Bil pa je že večer. Z Ksurijem sta se zmenila, da bosta ponoči šla z ladje iskat pitno vodo. Ponoči so se na obali zbrale tako strašne zveri, da je Robinson preložil odhod na kopno do jutra. Nekaj ur po tem, ko sta vrgla sidro, je začela neka zver plavati proti njuni ladji. Robinson pa je vzel puško in ustrelil. Zver se je takoj umaknila nazaj na obalo. Ko se je zdanilo sta krenila na kopno iskat pitno vodo. Robinson je ostal v bližini čolna, Ksuri pa je šel po vodo v bližnjo globačo. Med vračanjem je ubil še nepazljivega zajca, katerega sta imela za zajtrk.

Naslednjič sta se zasidrala ob veliki skalni steni. Visoko nad njima je Ksuri opazil ogromnega leva. Robinson je nameril puško in ga z dvema streloma ubil. Robinson se je opremil z levjo kožo, katera mu je bila za ležišče.

Robinsonu in Ksuriju pa so počasi pohajale zaloge. Robinson je vedel, da morata srečati kakšno ladjo, če hočeta preživeti.

Na naslednjem otoku sta srečala prijazne divjake, ki so jima dali hrano in vodo. V zameno je Robinson ustrelil velikega pantra, ki jih je že nekaj časa napadal. Vsako noč, ko je bilo brezveterje, sta prižgala v svetilki svečo in upala, da ju bo kdo opazil. Čez nekaj dni pa je Robinson končno zagledal Zeleni rt, proti kateremu sta bila namenjena. Nenadoma je Robinson v daljavi zagledal ladjo. Opozoril jo je nase in velika ladja se je ustavila, da jo je Robinson lahko dohitel. Robinson se je pogovarjal s Škotom, ki je bil na ladji, in kapitan ju je ukazal dovesti na palubo. Kar naenkrat se je Robinsonova ladjica znašla na palubi večje ladje. Kapitan je bil zelo gostoljuben, sa je ukazal vsem svojim mornarjem, da morajo pustiti vse premoženje od Robinsona pri miru. Kapitan pa je kupil od Robinsona nekaj stvari, kot so čoln, levova koža, hrana in vino.

Ko so prispeli v Brazilijo je imel Robinson veliko denarja. Kapitanov prijatelj ga je povedel v sladkorno industrijo in tudi Robinson je imel kaj kmalu zajetno plantažo, na kateri je gojil sladkorni trs, s prijateljem, ki ga je spoznal v Braziliji. Ksuri pa je ostal na ladji in se izučil za mornarja.

Robinson je svojim prijateljem opisoval, koliko lahko zaslužiš v Gvineji. Prijatelji so ga prepričevali in nagovarjali, da jih vzame k sebi v Gvinejo. In Robinson je nazadnje pristal na to njihovo idejo. Ladja je bila opremljena zelo hitro in odhod se je vrtoglavo bližal. In spet je šel na ladjo, ravno tisti dan, ko je prvič ušel od doma. To je bilo dne 01. 09. 1659.

Po dvanajstih dneh plovbe, približno ob ekvatorju pa je nastal silen vihar. Ladjo so valovi nosili, kamor so jo želeli. In kaj kmalu je Robinsonova ladja nasedla. Na morju so bili velikanski valovi, kateri so jih tudi zanesli na to sipino. Ladja je bila takorekoč izgubljena. Vsi na ladji so skočili k čolnu in se predali valovom. Kar naenkrat pa je prišel gromozanski val, ki je obrnil čoln, s katerem so se poskušali rešiti. Robinson je plaval proti obali, kolikor mu je dalo telo, in kar hitro jo je tudi dosegel. Zadnji silni val ga je vrgel ob skalo s tako silo, da je Robinson omedlel. Robinson se je hitro prebudil in takoj je stekel višje na kopno. Začel je plezati po skalah, saj se je bal, da ga bodo velikanski peneči se valovi potegnili nazaj v morje. Ko je pogledal proti ladji se je videlo le malo. Vso obleko je imel premočeno in ni imel na hrane ne pijače. Ničesar ni imel, da bi se lahko branil pred zvermi. Robinson je splezal na visoko in košato drevo, ter na njem prenočil. Bil je zelo žejen. Ko je šel globje v gozd je našel majhen potoček. Napil se je vode in si dal v usta ščepec tobaka, tistega, ki ga je imel v srebrni škatlici v žepu. Spal je celo noč, ne da bi se enkrat zbudil. Ponoči se je vreme umirilo in morje ni več besnelo. Ladja je bila bližje obali, ob tisti skali na katero bi skoraj vrglo Robinsona. Bila je še dokaj cela. Popoldne, ko je nastopila oseka, se je Robinson odločil, da bi šel na ladjo pogledat, ali je ostalo kaj za pod zob. Ko je Robinson priplaval do ladje, se je pojavil velik problem, saj ni mogel zlesti nanjo. Nazadnje je našel ladijsko vrv, ki je visela čez neko lino. Po vrvi se je vzel na ladijsko palubo. Trup ladje je bil poln vode, ladja pa je bila tako nagnjena, da se je kljun skoraj dotikal vode. Robinson si je zgradil splav iz lesa, ki je bil na ladji in nanj naložil predmete, za katere je meril, da bi mu lahko koristile. Ko je vse koristne stvari zložil na splav, je začel potiskati splav proti obali. S težavo je Robinson spravljal splav čez morski tok, vendar mu je vseeno uspelo priti v zaliv. Ko je prispel do obale, se je ulegel in se spočil. Čez nekaj časa se je odpravil na bližnji hrib, da bi se razgledal po svojem novem domovanju. Videl je, da na otoku ni zveri, vsaj on jih ni opazil. Opazil pa je velike jate ptic. Ko je šel nazaj k svojemu splavu, da ga raztovori, je ustrelil veliko ptico, katere pa ni pojedel, saj je njeno meso zaudarjalo po mrhovini.

Bližal se je večer in Robinson je ravno premišljeval, kje bi spal. Po krajšem razmisleku se je odločil, da bo prespal kar na obali. Še preden pa je legel k počitku, je ta del obdal s skrinjami in zaboji, kateri je s splavom pripeljal z ladje. Znotraj ograde, pa si je postavil še nekakšno kolibo.

Robinsona je skrbelo tudi, kaj bo jedel, ko mu bodo pošle zaloge. Prvič ko je ponovno videl ladjo, se je odločil, da gre še enkrat nanjo in si nabere še ostale stvari, ki bi mu prišle v korist v vsakdanjem življenju.